

32. navadna nedelja A

*O Bog, moj Bog, željno te iščem,
mojo dušo žeja po tebi. (Ps 63,2)*

Prvo berilo

Modrost 6,12-16

Blesteča in neugasljiva je modrost, z lahkoto se da spoznati tistim, ki jo ljubijo, najti tistim, ki jo iščejo; vnaprej se da spoznati takim, ki po njej hrepenijo. Kdor se bo k njej zgodaj odpravil, se ne bo utrudil, ker bo odkril, da sedi pri njegovih vratih. Če se kdo zanjo navduši, doseže popolno preudarnost, kdor bo zaradi nje bedel, bo kmalu brez skrbi. Kajti sama hodi okoli in išče take, ki so je vredni, dobrohotno se jim prikaže na njihovih potih in pri vsaki misli jim pride naproti.

Drugo berilo

1 Tesaloničanom 4,13-14

Nočemo, bratje in sestre, da ne bi vi ničesar vedeli o tem, kako je s tistimi, ki so zaspali, tako da se ne boste vdajali žalosti kakor drugi, ki nimajo upanja. Če namreč verujemo, da je Jezus umrl in vstal, bo Bog tiste, ki so zaspali v Jezusu, privedel skupaj z njim.

Evangelij

Matej 25,1-13

Tisti čas je Jezus povedal svojim učencem tole priliko: "Nebeško kraljestvo bo podobno desetim devicam, ki so vzele svoje svetilke in šle ženinu naproti. Pet izmed njih je bilo nespametnih in pet preudarnih. Nespametne so vzele svoje svetilke, niso pa s seboj vzele olja. Preudarne pa so s svetilkami vred vzele v posodicah olje. Ker se je ženin mudil, so vse podremale in zaspale.

Opolnoči pa je nastalo vpitje: 'Glejte, ženin! Pojdite mu naproti!' Tedaj so vse device vstale in pripravile svoje svetilke. Nespametne so rekle preudarnim: 'Dajte nam svojega olja, ker naše svetilke ugašajo!' Toda preudarne so odvrnile: 'Verjetno ga ne bo dovolj za nas in vas. Pojdite raje k prodajalcem in si ga kupite!' Medtem ko so šle kupovat,

pa je prišel ženin, in tiste, ki so bile pripravljene, so šle z njim na svatbo in vrata so se zaprla. Pozneje so prišle še druge device in govorile: 'Gospod, gospod, odpri nam!' On pa je odgovoril: 'Resnično, povem vam: Ne poznam vas!' Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!"

V razmislek

Današnje nedeljske odlomke lahko slišimo malo po prazniku vseh svetih in vseh vernih duš in malce pred začetkom adventa. So povezava med smrtjo in vstajenjem in z njimi povezanimi vprašanji glede zadnjih stvari na eni strani in čakanjem in ponovnim Kristusovim prihodom na drugi strani, kar tematsko že vodi v advent. Vprašanje, ki muči Tesaloničane je vprašanje, kaj se zgodi z umrlimi. Pavel pomiri občestvo – skupnost živečih kot tudi umrlih se bo ponovno združila s Kristusom. To je naša krščanska vera. Kako pa izkoristiti čas do končnega snidenja? Na kaj naj pazimo? Evangelijska prisposoba nam ponudi pomoč na témo čakanja in časa. Čas in čakanje sta na videz nedejavna – kočjivi temi predvsem v našem zahodnem industrijskem svetu. Čas je denar. Časa ni. Kdo od nas ne občuti vedno znova časovnega pritiska? Kdo ne poizkuša delati vedno boljše, hitreje in učinkoviteje, da bi si prihranil čas in ima zaradi tega nič ali pa vsaj premalo časa? Zakaj imamo pravzaprav premalo časa? Če trezno razmislimo, imamo vsi dnevno na razpolago enako količino časa. Nagibamo se k temu, da gledamo na čas iz vidika učinkovitosti in produktivnosti glede na prihodnost. Da nimamo časa pravzaprav pomeni, da si ga ne vzamemo za določeno stvar, ker nam je v tem trenutku neka druga stvar bolj pomembna. Iz te perspektive pomeni prisposoba iz evangelija precejšen izziv – tu sedi deset mladih žena, ki jim ni treba početi nič drugega kot čakati, da se zgodi določen dogodek. Ko čakamo, postanemo po vsej verjetnosti nervozni in nemirni, ker ne prenesemo, da nekdo drug odloča o našem času. Kljub temu bi lahko dali našemu čakanju novo kvaliteto. Lahko ga vidimo kot prosti, nam podarjeni čas, v katerem lahko naredimo nekaj, za kar si drugače ne vzamemo časa. Ali pa si privoščimo razkošje – početi nič in samo enostavno biti. Ali pa (in mogoče nas želi svetopisemska pripoved k temu vzpodbuditi) da premislimo, če smo na prihajajoči dogodek dovolj pripravljeni. Določeni dogodki se zagotovo zgodijo, če želimo ali pa ne. Vprašanje je le, če smo bili nanje dovolj pripravljeni, da jih sprejmemo z vso umirjenostjo. Če to prenesemo na ponovni Božji prihod, na konec našega življenja in našega sveta, to pomeni – naše življenje je de facto podarjen čas, na katerega dolžino nimamo nikakršnega vpliva. To védenje nas lahko pomiri in in nas osvobodi zmotnega mišljenja, da moramo vedno vse storiti sami in popolno. Kajti prihodnost pride ne da bi nam bi bilo potrebno kaj narediti, vseeno kako ravnamo. Po drugi strani pa to spoznanje ni bianco ček za nedejavnost, temveč je povabilo, da čas našega življenja izkoristimo najboljše možno. Z budnostjo ni mišljena nespečnost temveč stalna pozornost, če imamo dovolj olja za naše svetilke. V tem smislu je moder izziv tega novembrskega časa, v katerem se dotaknemo téme slovesa in smrti, spopasti se z vprašanjem, če je to s čimer si zapolnjujemo čas našega vsakdanjega življenja resnično tisto olje, ki ga potrebujemo za naše svetilke, da nam lahko osvetlijo našo pot k življenju.

32. navadna nedelja A

*O Bog, moj Bog, željno te iščem,
mojo dušo žeja po tebi. (Ps 63,2)*

Prvo berilo

Modrost 6,12-16

Blesteča in neugasljiva je modrost, z lahkoto se da spoznati tistim, ki jo ljubijo, najti tistim, ki jo iščejo; vnaprej se da spoznati takim, ki po njej hrepenijo. Kdor se bo k njej zgodaj odpravil, se ne bo utrudil, ker bo odkril, da sedi pri njegovih vratih. Če se kdo zanjo navduši, doseže popolno preudarnost, kdor bo zaradi nje bedel, bo kmalu brez skrbi. Kajti sama hodi okoli in išče take, ki so je vredni, dobrohotno se jim prikaže na njihovih potih in pri vsaki misli jim pride naproti.

Drugo berilo

1 Tesaloničanom 4,13-18

Nočemo, bratje in sestre, da ne bi vi ničesar vedeli o tem, kako je s tistimi, ki so zaspali, tako da se ne boste vdajali žalosti kakor drugi, ki nimajo upanja. Če namreč verujemo, da je Jezus umrl in vstal, bo Bog tiste, ki so zaspali v Jezusu, privedel skupaj z njim. Oprti na Gospodovo besedo vam rečemo tole: mi, ki še živimo in bomo ostali do Gospodovega prihoda, nikakor ne bomo prehiteli zaspalih. Kajti sam Gospod bo ob povelju, ob nadangelskem glasu in ob božji trobenti stopil z neba. Najprej bodo vstali tisti, ki so umrli v Kristusu. Potem pa bomo mi, ki živimo in bomo ostali, skupaj z njimi odneseni na oblakih v nebo, naproti Gospodu: tako bomo zmeraj z Gospodom. S temi besedami se torej tolažite med seboj.

Evangelij

Matej 25,1-13

Tisti čas je Jezus povedal svojim učencem tole priliko: "Nebeško kraljestvo bo podobno desetim devicam, ki so vzele svoje svetilke in šle ženinu naproti. Pet izmed njih je bilo nespametnih in pet preudarnih. Nespametne so vzele svoje svetilke, niso pa s seboj vzele olja. Preudarne pa so s svetilkami vred vzele v posodicah olje. Ker se je ženin mudil, so vse podremale in zaspale.

Opolnoči pa je nastalo vpitje: 'Glejte, ženin! Pojdite mu naproti!' Tedaj so vse device vstale in pripravile svoje svetilke. Nespametne so rekly preudarnim: 'Dajte nam svojega olja, ker naše svetilke ugašajo!' Toda preudarne so odvrnile: 'Verjetno ga ne bo dovolj za nas in vas. Pojdite raje k prodajalcem in si ga kupite!' Medtem ko so šle kupovat, pa je prišel ženin, in tiste, ki so bile pripravljene, so šle z njim na svatbo in vrata so se zaprla. Pozneje so prišle še druge device in govorile: 'Gospod, gospod, odpri nam!' On pa je odgovóril: 'Resnično, povem vam: Ne poznam vas!' Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!"

V razmislek

Današnje nedeljske odlomke lahko slišimo malo po prazniku vseh svetih in vseh vernih duš in malce pred začetkom adventa. So povezava med smrtjo in vstajenjem in z njimi povezanimi vprašanji glede zadnjih stvari na eni strani in čakanjem in ponovnim Kristusovim prihodom na drugi strani, kar tematsko že vodi v advent.

Vprašanje, ki muči Tesaloničane je vprašanje, kaj se zgodi z umrlimi. Pavel pomiri občestvo – skupnost živečih kot tudi umrlih se bo ponovno združila s Kristusom. To je naša krščanska vera. Kako pa izkoristiti čas do končnega snidenja? Na kaj naj pazimo? Evangelijska prispodoba nam ponudi pomoč na témo čakanja in časa.

Čas in čakanje sta na videz nedejavna – kočjivi temi predvsem v našem zahodnem industrijskem svetu. Čas je denar. Časa ni. Kdo od nas ne občuti vedno znova časovnega pritiska? Kdo ne poizkuša delati vedno bolje, hitreje in učinkoviteje, da bi si prihranil čas in ima zaradi tega nič ali pa vsaj premalo časa? Zakaj imamo pravzaprav premalo časa? Če trezno razmislimo, imamo vsi dnevno na razpolago enako količino časa. Nagibamo se k temu, da gledamo na čas iz vidika učinkovitosti in produktivnosti glede na prihodnost. Da nimamo časa pravzaprav pomeni, da si ga ne vzamemo za določeno stvar, ker nam je v tem trenutku neka druga stvar bolj pomembna.

Iz te perspektive pomeni prispodoba iz evangelija precejšen izziv – tu sedi deset mladih žena, ki jim ni treba početi nič drugega kot čakati, da se zgodi določen dogodek. Ko čakamo, postanemo po vsej verjetnosti nervozni in nemirni, ker ne prenesemo, da nekdo drug odloča o našem času. Kljub temu bi lahko dali našemu čakanju novo kvaliteto. Lahko ga vidimo kot prosti, nam podarjeni čas, v katerem lahko naredimo nekaj, za kar si drugače ne vzamemo časa. Ali pa si privoščimo razkošje – početi nič in samo enostavno biti. Ali pa (in mogoče nas želi svetopisemska pripoved k temu vzpodbuditi) da premislimo, če smo na prihajajoči dogodek dovolj pripravljeni. Določeni dogodki se zagotovo zgodijo, če želimo ali pa ne. Vprašanje je le, če smo bili nanje dovolj pripravljeni, da jih sprejmemo z vso umirjenostjo. Če to prenesemo na ponovni Božji prihod, na konec našega življenja in našega sveta, to pomeni – naše življenje je de facto podarjen čas, na katerega dolžino nimamo nikakršnega vpliva. To védenje nas lahko pomiri in in nas osvobodi zmotnega mišljenja, da moramo vedno vse storiti sami in popolno. Kajti prihodnost pride ne da bi nam bi bilo potrebno kaj narediti, vseeno kako ravnamo. Po drugi strani pa to spoznanje ni bianco ček za nedejavnost, temveč je povabilo, da čas našega življenja izkoristimo najboljše možno. Z budnostjo ni mišljena nespečnost temveč stalna pozornost, če imamo dovolj olja za naše svetilke. V tem smislu je moder izziv tega novembrskega časa, v katerem se dotaknemo téme slovesa in smrti, spopasti se z vprašanjem, če je to s čimer si zapolnjujemo čas našega vsakdanjega življenja resnično tisto olje, ki ga potrebujemo za naše svetilke, da nam lahko osvetlijo našo pot k življenju.